

INGEN LINJER ENDER BLINDT.

Det begynder i midten. Linje følger sig til linje. Krumme linjer, lige linjer. De danner hvirvler, eksplosioner, implosioner, det regner gennem dem, gennem husene, gennem kroppene. Et netværk af forbindelser som vokser, ekspanderer. Indefra og ud. Lag på lag. Fra kernen og ud i rummet. Som i klassisk skulptur. Som jeg lærte det på min første kunstscole på Lolland. "Formen skal komme indefra", sagde min lærer, og jeg forestillede mig en form, som kom indefra ligesom et æble eller en pære.

Jeg stod udenfor og huggede store træblokke ud, runde former som bulede ud fra en imaginær kerne, en kerne jeg forestillede mig, men som jeg ikke kunne se, da den jo lå begravet i massen. Alt jeg kunne se og røre ved var overfladen, træets struktur og sporene efter stemmejernet og øksen, men skulptur var ikke overflade, skulptur var kernen med massen omkring sig.

Nu kan jeg se lige ind i kernen. Massen er ikke hermetisk. Den består af linjer, og mellem linjerne er der tomrum. Det meste er tomrum, som i atomet og galakserne. Det er kun mængden af linjer, der skaber massen. Mængden skaber massen, men opløser linjen. Jo tættere de kommer på centrum, jo mere opløses de i massen, mister deres individualitet, som Canetti ville sige. De bliver et med massen.

Jeg kan se tilbage i tiden, til skulpturens begyndelse, til de første linjer, der fjøede sig til de næste linjer, som fjøede sig til de næste. Jeg står på Lolland under kastanjetræet og hugger i min træblok. Omkring mig ligger de flader marker. I klart vejr strækker de sig så langt ud mod horisonten, at jeg kan se jordens krumning. Forsatte jeg ligeud ville jeg vende tilbage, hvor jeg startede.

Og der er kun gået fyre år. Skulpturen er stadigvæk ung.

Bjørn Poulsen

Humblebæk, februar 2018